

KAJ NAS UČI PRATIKA?

9. Praznik angelov varihov.

Babica: Zadnjič sem vam priporočala, kako zelo morate čislati in si v prid obračati svete Marijine praznike. Kaj pa naj bi prišlo zdaj na vrsto, kaj mislite?

Janko: Gotovo prazniki angelov, ker za Marijo imajo angeli največjo čast in slavo.

Marica: To je že res; pa ko smo v drugi „Angelčkovi“ številki določevali zapovedane praznike, nismo imenovali nobenega angelskega praznika, svetniške pa štiri.

Babica: To pot moram pa že pritrditi Janku Praznik vseh svetih angelov varihov se je poprej praznoval skupno ob godu sv. Mihaela, ki je zdaj le sopraznik, nekda pa je bil zapovedan praznik. Da bi pa ne bilo vse preveč zapovedanih praznikov, se je iz že znanih vzrokov za skupni praznik angelov varihov določila nedelja. Zaraditega pa ga ne smemo manj čislati, saj se na ta način obhaja tudi praznik svetega rožnega venca in Marijinega imena ter še več drugih.

Janko: Jaz pa vem, zakaj se praznik angelov varihov obhaja včasih v avgustu, včasih pa v septembru. Letos se obhaja zadnjo nedeljo v avgustu.

Babica: Lej no, lej. Nato pa še nobenkrat nisem mislila. Povej, kje si pa izvedel?

Janko: V šoli so nam povedali gospod katehet. Praznik angelov varihov je vselej tisto nedeljo, ki je najbližja 1. septembru, torej v nedeljo od 29. avgusta do 4. septembra.

Babica: Dasi se ta lepi praznik ne obhaja sam zase, je vendar silno velikega pomena. Primerjati ga moremo prazniku vseh svetnikov, ki ga v mnogih ozirih še nadkriljuje. Angeli so že po svoji naravi veličastnejši, kot najpopolnejši svetniki; le Marija edina jih nadkriljuje po časti in svetosti. Jezusu in Mariji so gotovo najljubši izmed vseh stvari. To se je pokazalo

že na zemlji. Saj so najganljivejši oni dogodki v evangeliju, ko so angeli sodelovali, n. pr. ob rojstvu mu slavo prepevali, v puščavi mu stregli, v trpljenju ga tolažili, po dovršenem odrešenju oznanjali njegovo slavo ... In z nekim vidnim veseljem in spoštovanjem je Jezus čestokrat govoril o angelih. Kako postrežni so bili tudi Mariji in sv. Jožefu. Ti ljubljenci Jezusovi in Marijini so tudi naši dobri in zvesti prijatelji, ki nas vedno in povsod spremljajo in varujejo v dušnih in telesnih nevarnostih ter nas vzpodbujajo k lepemu življenju. Torej že hvaležnost zahteva, da jih častimo še z večjo vnemo kot največje svetnike, in se jim priporočamo še z večjim zaupanjem kot drugim svetnikom.

Pa ne le ob prazniškem godu, marveč vsak dan — še povečkrat — moramo misliti na svojega angela variha. Ta misel, da nas vedno in povsod opazuje tako častitljiv spremljevalec, nas mora močno vzpodbujati, da se izogibljemo vsakega greha in da se trudimo prav dobro opravljati svoje dolžnosti. Zlasti pa pridno posnemajte svojega angela variha, saj lepše ne more biti pohvaljen noben otrok, kakor če se mu more reči, da je „kot angel v človeški podobi.“

* * *

10. avg.

Sv. Lavrencij se z veliko vnemo in s posebnim zaupanjem časti po vsem katoliškem svetu. Pri nas je bil njegov god nekdanj zapovedan praznik, zdaj pa je sopraznik. To vesoljno slavo si je pridobil na dvojen način. S svojim lepim vedenjem se je vzorni mladenič tako prikupil papežu Sikstu II., da si ga je odbral za strežnika in ga posvetil v diakona. Diakonova služba je bila takrat zelo imenitna: stregel je pri sveti maši, oznanjal besedo božjo, hodil obhajati, oskrboval in delil je miloščino.

Kar nenadno pa začne takratni cesar Valerijan ljuto preganjati vernike ter ukaže najprej mučiti in moriti duhovnike, da bi verniki ne imeli službe božje.

In tu se je izkazala druga vrлина svetega mladeniča: junaško mučeništvo! Ko je šel papež Sikst na morišče, je Lavrencij klical za njim: „Kam greš, oče, brez sina? Kam mašnik brez levita?“ Sikst mu prerokuje: „Čez tri dni prideš za menoj... Tebe čakajo še večje zmage.“ Mestni predstojnik veli dijakonu da naj mu pokaže cerkvene zaklade. Lavrencij si izprosi tri dni odloga in med tem časom razdeli vse med uboge. Tretji dan mu pokaže množico ubožcev in mu reče: „Glej, to so cerkveni zakladi!“ Predstojnik se razsrdi in ga obsodi v jako mučno smrt. Najprej ga hudo razmesarijo, potlej pa polože na železno pletenico (roš) in počasi pečejo. Ko je bil sveti dijakon že napol pečen, reče v sveti šaljivosti: „Zdaj me pa obrni, na eni strani sem že pečen!“ To se zgodi. Čez nekaj časa pa se svetnik zopet junaško pošali: „Zdaj sem pa že dovolj pečen, zdaj me pa lahko načneš in ješ!“

Kajne, to je junaštvo! Spomni se sv. Lavrencija, kadar ti bo treba trpeti kaj posebno hudega, pa ga tudi zaupno prosi za dar prave potrpežljivosti.

* * *

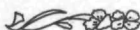
Sv. Rok je bil rojen v južni Franciji in je imel imenitne in bogate starše, ki so ga jako skrbno vzgojili. Ko je bil star dvajset let, mu umrje oče in kmalu potem tudi mati. Svoje obilno premoženje razdeli med ubožce, nepremakljivo posestvo pa izroči v oskrbo svojemu stricu ter se napoti kot preprost romar proti Rimu. Takrat pa je v Rimu in še v nekaterih laških mestih razgrajala zelo huda bolezen, strašna kuga. Mladi romar se junaško odloči, da hoče streči kužnim bolnikom, ter tako zastavi svoje zdravje in mlado življenje.

Že tri leta je neustrašeno stregel bolnikom, pre-mnoge tudi čudežno ozdravil. Zdaj pa tudi sam zbolí in, da bi ne bil drugim nadležen, se umakne v bližnjo samoto in ostane v neki na pol podrta kočici, da bi

ozdravel ali umrl. Bog pa mu pošlje pomoč po psičku, ki prihaja od bogatega gospoda iz bližine in mu donša kruha. Gospodar, radoveden, kam njegov pes odnaša kruh, gre za njim in najde svetega bolnika ter skrbi zanj, dokler popolnoma ne okreva.

Zdaj se sv. Rok zopet vrne domov. Pa vsled bolezni in napornega delovanja se je tako izpremenil, da ga nihče ne spozna. Imajo ga za ogleduha in ga vržejo v ječo. Le ena sama beseda bi ga bila lahko rešila; pa junaški svetnik je radovoljno trpel za Jezusa vse težave jetniškega življenja pet let. Šele ob smrtni uri je Bog razodel po rajski svetlobi v ječi, kako velik svetnik je bil nepoznani jetnik. Zdaj šele so ga spoznali, ko je bil mrlič. Posebno iznenaden je bil stric, ki ga je bil kot mestni sodnik obsodil v ječo. Jako slovesen je bil njegov pogreb, a pravo povračilo za junaška dela ljubezni in potrpežljivosti pa je prejel v nebesih († 1327.)

Sv. Rok je pomočnik zoper kužne bolezni; še nujneje ga prosimo za odvrnitev dušnih bolezni, greha in hudobije.

MARJETICA IN VRTNICA.

Tožila marjetica
vrtnici visoki
svojo zapuščenost je
na zeleni loki:

„Blagor tebi, vrtnica,
da stojiš v ogradi,
varna pred sovažnimi
vsemi si napadi.

Tebe vetri božajo,
gladijo ti lice,
in ljubeča srčeca
rahljajo gredice.

Jaz pa sredi tratice
žalostna samujem,
zapuščena revica
sem na svetu tujem.“

Žalostno marjetica
na zemljico leže,
vrtnici pa v tem nekdo
glavico odreže...

Slavko Slavič.

